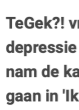

☞ **Het hart van Wim Opbrouck weegt 200 kg en herleeft in de zalige solo 'Ik ben de walvis'**

★★★★☆

Els Van Steenberghe

Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

TeGek?! vroeg aan Wim Opbrouck om voor de 2022-campagne die focust op depressie een gelegenheidsvoorstelling te maken. De West-Vlaamse bard nam de kans met beide pollèn om in alle schoonheid en intimiteit loos te gaan in 'Ik ben de walvis'.

Wim Opbrouck / Te Gek?!

De zaal binnenstappen waar Wim Opbrouck en zijn muzikale kompanen Ron Reuman plus Niels Van Heertum *Ik ben de walvis* opvoeren, voelt als een schemerig verlicht strand op een zachte voorjaarsnacht op wandelen. Je hoort het water ruisen en klotsen. Je hoort de meeuwen zingen. Je voelt hoe het licht van de vuurtoren je gezicht afwisselend doet oplichten. En je tuurt in de mist naar waar de horizon zou moeten zijn.

Wim Opbrouck / Te Gek?! © Koen Bauters

Van zodra vuurtorenlichten aka de zaallichten doven, verschijnt Wim Opbrouck aan die horizon. Opbrouck is zot van de zee. Als 'kapitein van [het Instituut voor Onderzoek van de Betovering der Zeeën](#)' is hij de komende jaren mee de drijvende kracht achter kunst-, film- en wetenschappelijke projecten die de Noordzee exploreren. Als theatermaker laat hij de liefde voor de zee los op zijn solo die hij in opdracht van TeGek?! maakte. Hij mixt zilte zwaarmoedigheid met swingend spelplezier. De solo sprankelt muzikaal terwijl het verhaal beklijft door de fantasie én de breekbaarheid.

” **Opbrouck is een reus van een man maar hij vertolkt met schijnbaar evenveel gemak een forse walvis en een sierlijke zeemeermin. Wonderlijk om zien.**

Opbrouck zit centraal op de scène omgeven door percussie-instrumenten en een synthesizer. Aan zijn linkerkant zit percussionist Reuman, aan zijn rechterkant zit euphoniumspeler Van Heertum. Verder hangt er een door Opbrouck ontworpen en magistraal belicht achterdoek. Je ziet er aanvankelijk een schimmig bos in maar later transformeert het doek dankzij de belichting tot een goudgele zonsopgang, een oranje zonsondergang, een woeste blauwe zee, een leger schaduwen, ...

Dat achterdoek transformeert mee op de golven van Opbroucks verhaal. 'Ik ben een walvis.' Met die zin opent en sluit hij zijn parabel over een walvis die eenzaam door de wereldzeeën klieft en lyrisch wordt bij de aanblik van de bergachtige zeebodem. Hij houdt van zingende zeemeerminnen en verlangt naar de dag dat hij haar - zijn ware - vindt. Die dag breekt aan en dan.... Opbrouck is een reus van een man maar hij vertolkt met schijnbaar evenveel gemak een forse walvis en een sierlijke zeemeermin. Wonderlijk om zien.

Wim Opbrouck / Te Gek?! © Koen Bauters

Hij vertelt het verhaal in poëtische kortzinnen en melancholisch gezang. Hij rijgt de zangstijlen van een mijmerende Nick Cave, melancholische zeelieden, [The Bad Touch van Bloodhound Gang](#) en de immer filosofische poëet Bram Vermeulen tot een eclectisch maar doorleefd gezang dat prachtig ondersteund wordt door zijn musicerende kompanen.

Het duurt even maar dan zie je doorheen de walvis de vaak opgetogen maar soms wankelende Wim Opbrouck schemeren die leeft van kunst - géén kunstjes -, die dansen, zingen en spelen de mooiste manier vindt om door het leven te spartelen maar die soms ook vanuit een verlangen naar de diepte - niet vanuit een behoefte zichzelf te verdrinken - de dieperik op zoekt tot het zo zwart en stil is dat hij de zeemeermin in hem hoort zingen en fluisteren. Zo pompt ze dat hart van 200 kg dat klopt op het ritme van de euphonium weer vol levensmoed en dat drijft hem terug naar het licht.

Iedereen voelt zich wel eens een walvis met een hart dat 200 kg weegt. Dat besef daalt als een troostende mist over de zaal. Kapitein Opbrouck stuurt je naar huis met zingende meeuwen als escortes en een hart dat dobert op troostende klanken en woorden. Ahoi! ●

Ik ben de walvis van Wim Opbrouck / TeGek?! reist nog tot 21 mei door het land.

Deze zomer speelt de voorstelling tijdens het festival Theater Aan Zee in Oostende.

Alle info: tegek.be

